

329. Ó, bárcsak ezer ajkam volna...

1. Ó, bár - csak e - zer aj - kam vol - na,
Hir - det - ném Is - ten nagy jó - sá - gát

3
És e - zer nyel - ven zeng - het - nék:
És vég - he - tet - len ke - gyel - mét; Azt é - ne -

7
kel - ném szün - te - len, Hogy cso - dát mű - velt én - ve - lem!

2. Bár úgy zengne az éneklésem, Hogy feljuthatna trónodig!
Hálával lüktetne a vérem, Míg csak ereimben folyik;
Hogy lenne egy-egy dics-zengés Énbennem minden érverés!
3. Ó, hála néked, Atyaisten, A testi, lelki javakért;
Dicsőség néked, hű tanítóm, Mit velem tettél: mindenért,
Amit e földön és mennyben Javamra készítél nékem.
4. Ó, hála néked, hű Megváltóm, Hogy irgalmas hozzám szíved,
Hogy gazdagon megsegítettél, S értem szenvedtél keresztet;
Szabadságot hoztál nekem, Tulajdonod lett életem.
5. Ó, legyen örök hála néked, Szentséges isteni Lélek,
Mert vigasztal drága intésed, Mely élet gyermekévé tett;
És hogy jóra igyekezzem, Csak Te művelheted velem.

6. Halld meg, ó, égi trónusodról E gyöngé, gyarló éneket,
Egykor e dicséret is szebb lesz, Ha angyalaid közt leszek,
S majd égi karral zeng a szóm: Dicsérlek téged, Alkotóm.